

Lidskost

V učebnici dějepisu máme fotografii německého vojáka, který padl v Berlíně během 2. světové války. Tato fotografie je známá po celém světě, a přesto nikdo neví jméno tohoto muže. Proč by měli? Kdyby měli znát jméno každého mrtvého člověka z 2. světové války, zbláznili by se.

Statisíce, miliony jmen. Muži, ženy, děti. Mladí i staří, zdraví i nemocní. Tolik bolesti, tolik teroru, tolik strachu. Svět vřískal v agonii. Byl to svět buď/a nebo.

Chlapcům byli brány kostky a výměnou za ně se jim do rukou dostaly pušky a samopaly. Modely letadélek vystřídala opravdová. Ve vzpomínkách nalézali jen matčiny slzy. Bylo běžné, když desetiletí kluci zapomínali abecedu jen proto, aby si v hlavě udělali místo na to, jak krok za krokem sestrojít bombu. Zahodili dětství dříve, než si z něho něco stačili vzít.

Ženy se děsily dne, kdy ve schránce nenajdou psaní od manžela či syna a nechtěly ani pomyslet, co by to znamenalo.

Nikdo a nic o vás neprozradilo tolik, jako žlutá hvězda se 4 písmenky.

Člověk cítil, jak smrt vysedává v koutě a odpočítává mu poslední vydechnutí, jako lev připravený vrhnout se na kořist. Smrt chodila všude s ním a vše mu brala. Dokonce i naději. A jestli v té době ještě nějaká naděje existovala, pak jen v beznadějných slibech lásky. Možná měla (a má) smrt pravdu. Je kruté dávat naději tam, kde by žádná být neměla. Vede to jen ke zklamání, rozhořčení a zuřivosti.

Nemohli jste nikomu věřit a v některých chvílích ani sami sobě.

Všechno to bylo propojené. Hitler to chápal, chápal to lépe než mnozí. Bez víry není naděje, bez naděje není víra, bez důvěry není láska, bez lásky není důvěra. Odstraňte jedno z toho a celý lidský domeček z karet se zřítí.

Všichni mrtví – ať už vojáci, židé nebo jen náhodní lidé, kteří se ocitli ve špatnou dobu na špatném místě – byli něčimi syny nebo dcerami. Byli to bratři nebo sestry, otcové nebo matky. Měli své životy a rodiny, které se vinnou jednoho jediného muže s podivně zastřiženým knírkem roztřístili na tisíc kousků. Měli svá jména. A i když se později ta jména změnila na čísla, uvnitř byli stále těmi stejnými lidmi, jakými vždy bývali. Měli něco, co je pojilo s jejich milovanými, něco, co jim doopravdy nemohl nikdy vzít. Jméno bylo součástí toho, kým byli. Jména byla důležitá.

Všichni, kteří se modlili a prosili o vše, co si jen lidská srdce mohla vymyslet, všichni ti lidé, byli sice ohnutí, ale nezlomení.

Lidskou rasu nezničí nějaká obrovská přírodní katastrofa ani návštěva z jiné galaxie. Lidstvo zničí lidstvo. *My jsme lidstvo.* Zničíme se navzájem.

Vincit qui patitur.

Zvítězí ten, kdo vytrvá.

Zuzana Šimicová, 15 let

1.kategorie

15.02.2002

Roháčova 387, 280 02 Kolín III.

zuzanasimi@seznam.cz

3.ZŠ Prokopa Velikého 633, 280 02 Kolín IV.

9.B

Mgr. Eva Bohatá